

Sygn. akt II Ka 138/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	SSO Jacek Klęk (spr.)
Sędziowie	-	SO Janusz Adamski
	-	SR del. Paweł Chlebicz
Protokolant	-	st. sekr. sąd. Zdzisława Drózdź

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Anny Duczmaleskiej oraz oskarżyciela posiłkowego (...)we W., po rozpoznaniu dnia 06 VIII 2014 r. sprawy:

1. **E. K. (1) z domu D. oraz**
2. **W. K.**

oskarżonych o czyn z art. 300§2 kk, na skutek apelacji prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu z 18 marca 2014 r. w sprawie II K 965/13,

na podstawie art. 437§1 kpk oraz art. 636§1 kpk

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. Kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 138/14

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wieluniu, aktem oskarżenia wniesionym 17 września 2013 r. zarzucił E. K. (1) i W. K., to że:

- w okresie od listopada 2010 roku do października 2012 roku w N., gm. S., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w celu udaremnienia wykonania orzeczenia Sądu Okręgowego we Wrocławiu X Wydział Gospodarczy sygn. X GNc 661/02 uszczuplili zaspokojenie wierzyciela W. K.– (...)w ten sposób, że ukryli zajętego przez komornika sądowego konia N. J.uniemożliwiając prowadzenie egzekucji z tegoż mienia,

kwalifikując powyższe jako występki z art. 300§2 kk.

Wyrokiem wydanym 18 marca 2014 r., w sprawie II K 965/13, Sąd Rejonowy w Wieluniu uniewinnił oskarżonych W. K.i E. K. (1)od dokonania zarzucanego im czynu. Sąd wyłuszczył, iż w jego przekonaniu zarówno w przypadku zachowaniu W. K., jak i E. K. (1)nie może być mowy o wypełnieniu znamion występków z art. 300§2 kk, bowiem W.k.

nie był właścicielem składnika majątkowego stanowiącego przedmiot czynności wykonawczej, natomiast E. K. (1) nie była dłużnikiem wierzyciela, a bark w sprawie podstaw do stosowania wobec niej klauzuli z art. 308 kpk.

W ustawowym terminie apelację od wyroku, wywiódł Prokurator Rejonowy w Wieluniu kwestionując wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego i zarzucając orzeczeniu:

- obrazę przepisu art. 300§2 kk, polegająca na niesłusznym przyjęciu, iż przedmiotem czynności wykonawczych tego przestępstwa określonym jako składniki „swojego majątku” może być wyłączenie mienie stanowiące własność dłużnika, podczas gdy właściwa wykładnia nakazuje przyjąć, że są to również rzeczy posiadane przez dłużnika, bądź też przedmioty wobec których przysługują dłużnikowi inne prawa rzeczowe jak np. użytkowanie;
- mająca wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisu art. 8§2 kpk polegającą na zakwestionowaniu mocy wiążącej wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Wieluniu z dnia 11.10.2010 r. sygn. akt. I C 118/10 i powołaniu się na wyrażony w uzasadnieniu tegoż wyroku poglądu sądu cywilnego o prawie własności konia przysługującym E. K. (1), podczas gdy istota orzeczenia sądu cywilnego sprowadza się do zalegalizowania prowadzenia egzekucji z zajętego konia N. J., a przez to wyrok ten obliłgował zarówno dłużnika jak i właściciela konia do jego wydania komornikowi.

W petitum apelacji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie niniejszej sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Oskarżeni, jak i obrońca oskarżonej w toku rozprawy apelacyjnej wnieśli o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego nie zasługiwała na uwzględnienie, a charakter postawionych w niej zarzutów nakazywał uznać ją za oczywiście bezzasadną.

Za całkowicie chybiony Sąd uznaje opisane w tiré drugim skargi apelacyjnej zarzut polegający na rzekomym zakwestionowaniu przez Sąd I instancji mocy wiążącej wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Wieluniu z 10 października 2010 r. w sprawie I C 118/10. Wbrew twierdzeniom skarżącego nie doszło do naruszenia art. 8§2 kpk, zaś wyprowadzenie wniosku o tym jakoby treść powyższego wyroku uprawniała do prowadzenia egzekucji z konia N. J. stanowi wyraz oczywistej nadinterpretacji. Zgromadzony w postępowaniu karnym materiał dowodowy, niezależnie od dowodów przeprowadzonych w postępowaniu cywilnym jednoznacznie wskazują, iż jedyną przyczyną oddalenia pozwu interwencyjnego E. K. (1) był upływ terminu do jego wniesienia. Uwzględniwszy brzmienie art. 841§3 kpc oraz treść dowodów osobowych uznanych przez Sąd Rejonowy za wiarygodne w postępowaniu karnym (w tym zakresie skarżący także wyroku nie kwestionuje) jednoznacznie trzeba stwierdzić, iż dotrzymanie przez E. K. terminu określonego dla wytoczenia powództwa przeciwegzekucyjnego skutkowałoby zwolnieniem spod egzekucji także kłusaka N. J., bo powyższe wynika wprost z powołanego przepisu oraz art. 254 kc. Uwzględniwszy charakter łączących oskarżonych relacji w dacie czynu oraz status użytkownika jako ograniczonego prawa rzeczowego nie sposób uznać, by zabiegi oskarżonej o zwolnienie spod egzekucji zajętego przedmiotu będącego wszak jej własnością, mogło być potraktowane jako zachowanie bezprawne i utrudnianie egzekucji w rozumieniu art. 300§2 kk. Skarżący nie przedstawił żadnych konstruktywnych argumentów świadczących o uchybieniu przez sąd orzekający treści art. 8§2 kpk. Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do zgola odmiennych wniosków – Sąd Rejonowy nie pominął treści niniejszego wyroku łącznego sygnalizując, iż miał on znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego jednakowoż samodzielnie, w oparciu o przeprowadzone na rozprawie głównej dowody ustalił kto w dacie czynu był właścicielem konia N. J. (k. 405v) oraz jakie prawa do zwierzęcia miał oskarżony. Skarżący zdaje się zapominać, o tym, iż wyrażona w art. 8 kpk zasada autonomii orzekania oznacza niezwiązanie sądu rozpoznającego sprawę karną rozstrzygnięciem danej kwestii przez sąd cywilny. Jedynie prawomocne rozstrzygnięcie sądu kształtujące prawo stosunek prawny są wiążące i nie mogą być ignorowane przez sąd karny. W tej sytuacji trudno uznać, by ww. wyrok łączny sądu cywilnego oddalający powództwo miał charakter konstytutywny i wywoływał skutek prawotwórczy w postaci całkowitej lub częściowej zmiany dotychczasowego stanu prawnego. Reasumując – brak jest jakichkolwiek

podstaw do twierdzeń, by Sąd I instancji dopuścił się naruszenia tej normy prawnej, zaś zarzuty oskarżyciela publicznego w tym zakresie są całkowicie niesłuszne i pozbawione racjonalnych podstaw.

Przechodząc od omówienia zarzutu z tiré pierwszego apelacji na wstępie należy zaznaczyć, że Sąd I instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, oparł się przy tym na całym zebranych materiale dowodowym, przeprowadzając jego wnikliwą i przekonującą ocenę, zaś, skarżący nie kwestionuje owych ustaleń w jakikolwiek sposób. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wyczerpujący i poczynił trafne ustalenia faktyczne, a swoje stanowisko w tym zakresie uargumentował w uzasadnieniu wyroku w sposób logiczny i przekonujący z uwzględnieniem wskazań wiedzy i życiowego doświadczenia. Nie występuje przy tym sprzeczność pomiędzy wydanym wyrokiem, a jego pisemnymi motywami – sąd orzekający wskazał jakie dowody uznał za wiarygodne nie pomijając przy ocenie żadnego istotnego dowodu ujawnionego w toku przewodu sądowego. Dokonane ustalenia faktyczne znajdują w całości odzwierciedlenie w dowodach jakie Sąd uznał za wiarygodne.

W związku z powyższym bezspornym jest, że nieprzerwanie właścicielką koni N. J. oraz M.(...)B. od dnia ich zakupu jest E. K. (1). To oznacza, iż w okresie objętym zarzutem W. K. był wyłącznie użytkownikiem przedmiotu czynności wykonawczej. Znamionym przy tym pozostaje, iż konie zostały nabyte przez oskarżoną po rozwodzie, a zatem po ustaniu wspólności majątkowej. Niekwestionowanym jest także to, że jedynym dłużnikiem (...) był oskarżony W. K. oraz to, że E. K. ani nie była dłużnikiem wskazanego podmiotu, ani nawet nie wiedziała o zobowiązaniach oskarżonego wobec tegoż podmiotu. Już w świetle powyższych ustaleń zarzuty postawione rozstrzygnięciu są niezasadne i stanowią jedynie nieudolną próbę podważenia stanowiska sądu pierwszoinstancyjnego.

Trudno zgodzić się z oskarżycielem publicznym, iż postępowanie oskarżonych wypełnia znamiona występku stypizowanego w art. 300§2 kk skoro apelujący nie dostrzega art. 831§1 pkt. 3 kpc stanowiącym, iż wyłączone spod egzekucji są prawa niezbywalne, a zatem prawa o charakterze ściśle osobistym, które nie mogą być przeniesione na inną osobę. Do tych zalicza się użytkowanie będące zespołem uprawnień do używania rzeczy i pobierania z nich pożytków, użytkowanie które ex definitione jest niezbywalne – o czym wprost traktuje art. 254 kc, którego apelujący także nie dostrzega. Oskarżony będąc użytkownikiem koni stanowiących wyłączną własność oskarżonej (w tym i konia będącego przedmiotem czynności wykonawczej) miał obowiązek trenować je, dbać o nie, a uzyskiwane dzięki wygranym w wyścigach środki przeznaczać na ich utrzymanie.

Z niekwestionowanych ustaleń Sądu meriti wynika że oskarżony W. K. nie legitymował się tytułem własności konia N. J., nie ukrywał go, nie zbył, a wyłącznie opiekę nad nimi powierzył innej osobie prowadzącej stadninę w Czechach czyniąc powyższe bez porozumienia z oskarżoną – właścicielką konia. Nie ulega przy tym żadnym wątpliwościom, to, że owo powierzenie opieki nad hodowanymi przez oskarżonego końmi innej osobie było następstwem złego stanu zdrowia oskarżonego, tak jak i to, że oskarżony o takim postąpieniu poinformował komornika i właścicielkę, która wcześniej o powyższym nie miał żadnej wiedzy. Oczywiście postępując w ten sposób oskarżony uchybił prawu własności E. K. (1) i pogwałcił zasadę, że użytkowanie jest niezbywalne, jednak jest rzeczą E. K. to czy będzie dochodzić od niego odpowiedzialności za powyższe. Powyższe stanowi przy tym jednoznacznie o bezzasadności zarzutu stawianego E. K. jakoby miała ona wraz z W. kałużą pozostawać w porozumieniu w zakresie ukrycia przedmiotu egzekucji.

Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podziela stanowisko Sądu I instancji o braku wypełnienia znamion czynu zabronionego przez oskarżonych. Kwestionowane rozstrzygnięcie znajduje rzetelne oparcie w poczynionych przez Sąd meriti, niekwestionowanych przez skarżącego okolicznościach faktycznych oraz w art. 414§1 kpk, który stanowi, iż w razie stwierdzenia po rozpoczęciu przewodu sądowego okoliczności wymienionych w art. 17§1 pkt. 2 kpk (tj. czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego albo ustawa stanowi, że sprawca nie posłania przestępstwa) sąd wydaje wyrok uniewinniający.

Mając na uwadze całość poczynionych rozważań Sąd Okręgowy w pełni aprobuje orzeczenie Sądu I instancji, albowiem zostało ono wydane po wyczerpującej analizie, prawidłowo zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego. Analizie przeprowadzonej zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Sąd meriti miał w polu

widzenia wszystkie ujawnione dowody, których ocena w pełni chroniona jest zasadą o jakiej mowa w przepisie art. 7 kpk, co pozwoliło na dokonanie niesprzecznych ustaleń faktycznych, a w konsekwencji nadanie inkryminowanemu zachowaniu oskarżonych właściwej oceny prawnej. W konsekwencji apelację oskarżyciela publicznego uznać należało za bezzasadną w stopniu oczywistym i utrzymać zaskarżony wyrok w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na mocy art. 636§1 kpk w obciążając nimi Skarb Państwa.